

VLAD MUGUR

„Acea ideală omogenitate”

— Vorbesc cu directorul Teatrului Național din Cluj. Care este, în această stagiune a instituției pe care o conduceți, problema centrală?

— În primul rînd, nu cred că există o singură problemă importantă ci mai multe, mai cu seamă în această stagiune! Întîia noastră preocupare a fost reprezentarea dramaturgiei originale în cadrul marilor sărbători din august. Am reluat *Ura imposibilei iubiri* a lui D. R. Popescu, am pregătit premiera *Curcubeului negru* de Boșca, alter-nînd reprezentarea ei cu *Opinia publică* de Baranga. Stagiunea, ca atare, o inaugurăm prin *Săptămîna patimilor* de Paul Anghel, în premieră pe țară. Tot la acest capitol menționez că lucrăm în continuare cu D. R. Popescu, la piesele sale într-un act: *Dirijorul* și *Război de la 8 la 10* — fideli atașamentului nostru față de dramaturgia acestui autor. (Să nu uit — același D. R. Po-

pescu prelucrează pentru teatrul nostru un *Păcală*). În planurile noastre figurează și alte piese ale autorilor clujeni; am înscris de asemenea în repertoriu și *Un scurt program de bossanove* de Radu Cosașu. Din dramaturgia noastră clasică am reales *Gaițele*, piesă care a intrat în tradiția de succes a orașului, programînd-o într-o nouă distribuție. Deoarece se apropie aniversarea lui Blaga, intenționăm, în stagiunea viitoare, să ajungem în sfîrșit, să montăm o piesă a marelui scriitor, într-un spectacol, să sperăm, de răsunet. Vreau să menționez aici că publicul, intelectualitatea clujeană, resimte absența lui Blaga din repertoriu. Din dramaturgia universală, ne-am oprit la *Astă seară se joacă fără piesă*, un Pirandello, care se va monta în cadrul schimbului cultural cu orașul Prato, în direcția de scenă a regizorului Paolo Magelli, de la studioul teatrului „Metastasio”. Din marii clasici, precum am mai anunțat, vom afișa *Visul unei nopți de vară*. Un fapt important, care ne obligă la o stagiune deosebită, este apropiata sărbătorire a 50 de ani de existență a Naționalului clujean; vom marca acest eveniment, programînd spectacole mari din repertoriul permanent, *Săptămîna patimilor* de Paul Anghel, și invitînd să joace pe scena noastră teatrele naționale din țară.

O altă problemă de reală importanță, dar care nu privește numai teatrul nostru, ci aparține, ca să zic așa, ansamblului mișcării teatrale, este inegalitatea artistică, decalajul calitativ între montări; ne propunem o exigență sporită în producția curentă, pe cît posibil atenuarea discrepanțelor — obținerea acelei ideale omogenități.

— *Acum, în calitate de regizor: ce probleme de creație aveți în această stagiune și, desigur, ce proiecte?*

— Prima piesă pe care o pun în scenă este *Săptămîna patimilor*. Nu-mi place să anticipez rezultate, și nici să explic prea mult înainte de spectacol. E vorba de un proces intim și incert de creație, care poate fi verificat abia în ultima etapă de lucru. Piesa lui Anghel este primul text românesc de factură istorică pe care îl montez; mărturisesc că m-au atras implicațiile în actualitate ale piesei, a cărei problematică este valabilă în toate timpurile. A doua piesă din planul meu de lucru este *Visul unui nopti de vară*; un Shakespeare pe care îl pun, după o lungă perioadă de montări cu rezonanțe grave. Mă reîntorc la comedie, pasiunea primilor mei ani de teatru, revăzînd-o printr-o altă prismă. Mă gîndesc la o actualizare a piesei. Am lucrat în ultimul timp la ample tragedii, în care omul era pus în conflict cu universul; caut să descopăr acum aceleași mari raporturi existențiale în

comedia lui Shakespeare; visul va apărea ca un raport al individului cu bucuria, tristețea, dar și cu grotescul din el, fiind totodată și coșmarul personajelor. Probabil că, în acest an, voi pune la Teatrul Mic *Un scurt program de bossanove* și voi da curs unei invitații a Teatrului Național din Craiova.

— *Ce credeți despre coordonatele noii stagiuni?*

— E greu să prevezi o stagiune, căci succesul ei poate fi bazat numai pe diversitatea repertoriului și a stilurilor de spectacole. Dacă nivelul calitativ al regiei românești poate asigura o cromatică diversă, o problemă mai dificilă o prezintă repertoriul. Cred că trebuie încercat și acceptat orice stil de spectacol, dacă el propune într-adevăr ceva nou, dacă reprezintă concluzia unei personalități artistice. La acest nivel al personalității, pot fi acceptate și greșelile; problema rămîne ce se investește în aceste încercări, fiindcă numai lipsa calității artistice este compromițătoare.

NICOLAE DINESCU

„Greutățile teatrului ...ușor”

— *Vine lumea la teatrul de revistă sau vă plîngeți și dv. de public?*

— Un mucalit observa că statistica este știința cu ajutorul căreia poți demonstra tot ceea ce-ți convine. Nu știu dacă lucrurile stau tocmai așa, dar, în cazul Teatrului satiric muzical „Constantin Tănase” nimic nu poate fi mai convingător decît cifrele. Iată: un efectiv salariat de 322 persoane (actori, cîntăreți, balerini, orchestranți, tehnicieni de scenă ș.a.) căruia i se adaugă — după necesități — încă 100-120 de colaboratori. www.cim

